

Laurinkostersällskapet

Träffen den 3-4 juni i Norrviken var en kall historia! Fyra båtar lär ha trotsat vädrets makter och ha varit på plats.

Bladet har inga bilder att publicera, naturligtvis p g a vädrets påverkan.

Då detta nummer skrivs och trycks redan före midsommar, så kommer ett reportage från träffen vid Rosättra varv den 8 juli att publiceras i nummer 94.

Här kommer en berättelse av Dick Westberg, medlem och Laurinägare sedan 35år!

OTTERBÄCKEN – STAVANGER

Sommaren 2006

När ljuset kommer tillbaka efter en grå och dyster vinter börjar drömmar omvandlas till planering av sommarens segling. Då går tankarna tillbaka och landar på den härliga sommaren 2006. Det var en sommar att minnas.

Båten kom i sjön i slutet på maj och redan den 25:e var allt stuvat och Christine, som hade skjutsat var på väg tillbaka hem till Örebro för ytterligare några veckors arbete. S/Y MURENA ryckte i förtöjningarna, solen tittade fram och det blåste en behaglig VSV. Det fanns ju ingen anledning att vänta så i ett nafs var båten loss och seglen satta. Redan vid Älgholmen, utanför Otterbäcken i Vänern, friskade vinden i och ökade så småningom till nästan kuling. Med revat storsegel hittades enslinjerna till Fällholmen, uthamn för Amnehärads båtklubb och skepparn på OE-36:an Blessing hjälpte till att förtöja. Nu var det skönt att krypa under duntäcket i den kyliga kvällen.

Kall morgontvätt i strandkanten och tyst iväg under segel. Efter en långsam kryss till norr om Brommö dör vinden och Albin får jobba ända till SXX-bojen vid Lurö. Kallt! Enda uthärdliga platsen är i kojén under duntäcket och det blir tidig nattning.

Nästa morgon (lördag) är det 8 grader i ruffen och med iskall tvätt i upphinkat vatten är det lätt att bli klarvaken även om klockan inte är mer än sex. Vinden vrider kompassen runt i lätta pustar och Albin får jobba ända till Dalbergså. Är inte S/Y MURENA en segelbåt?

Skönt med en varm dusch och nu har solen värmt upp både luften och vattnet i ån och kvällen i sittbrunnen blir riktigt behaglig. Här ligger endast en båt sen tidigare. I den finns ett pensionerat danskt par som startat sin segling redan den 10:e maj och är nu på väg till norra Vänern och senare till Göta kanal. Isvarning utfärdas.

Efter en natt med regn på rufftaket är det torrt och ganska skönt i ruffen och söndagen möter med sol och nordlig vind. Saxade segel, Piluttan (autopiloten) styr och solen värmer gott då vi passerar broar och sluss utan väntan på väg till Trollhättan. Slusshamnen får bli natthamn trots veteranbilsutställning och massor av nyfikna människor på kajen. Äntligen tid för översyn av båt och motor. Albin har slukat olja och spottat ut den över hela motorrummet.

Slussning är beställd klockan åtta på morgonen och alla broar och slussar står öppna ända till Lilla Bommens hamn i Göteborg. Kul att sitta på förpiksluckan och styra nerför älven med Piluttans fjärrkontroll.

Behaglig temperatur i båten och skepparn sover ända till halv sju. Snabbtvätt ombord (ingen service i land och heller ingen hamnavgift, vilken normalt uppgår till 185 kr). Vidare till Fiskebäck, efter tankning i Hinsholmens marina, och inköp av reservdelar. Nu blir Albin reparerad och i gott skick igen. Skön segling med endast kryssfock genom Göteborgs södra skärgård till Styrö där dotter Annette möter upp, bjuder på middag och önskar god segling inför morgondagen. SMHI lovar detsamma: Nordlig bris och halvklart väder. Vilken härlig segling!

Loggen visar stundtals sex knop och solen värmer. Skepparn sitter i lä och njuter. Varje timma prickas positionen in på sjökortet, exakt på den inritade kurslinjen. GPS:en och Piluttan samarbetar med god precision. Angöring i Skagen redan tjugo minuter i tre, vilket ger god tid för bunkring. Det är gles med båtar i den vanligtvis välfyllda hamnen, nu endast åtta båtar och alla norrmän, vilket tydligt hörs i kvällningen då man börjat konsumera ur inköpen iland. Middag på "røde pølser" och pulvermos, ty skepparn missade havnegrillen med fem minuter på grund av telefonsamtal och allehanda pyssel i båten.

På morgonen, nu torsdag 1:a juni blåser det NNO 10 – 13 m/s och solen skiner. Tuff vind att runda Skagens rev men kalas att sträcka västerut mot Kristiansand. Redan utanför pirarmarna tar en våg gummijollen och kastar den upp och ner. Tungt att dra in linan och vända jollen rätt men därefter fin kryss upp mot nordmärket utanför revet. Vilken lättnad att få falla av och med jollen i kort koppel forsa fram i sex – sju knop. Både SMHI och DMI har lovat att vinden skall stå sig till nästa morgon och jag kan se fram mot en snabb segling och en skön kväll i Norge. Icke så!

Vid 14-tiden, när vi är 50 distansminuter ut och nästan halvvägs, dör plötsligt vinden och vrider långsamt mot VSV för att sakta öka igen. I skymningen blåser det drygt 10 m/s och vågorna som startat redan vid skotska kusten börjar bli besvärande. Seg kryss, en distansminut åt babord om kurslinjen, en distansminut styrbord om linjen och tillbaka till kursen har vi nått en distansminut närmare målet. Efter midnatt börjar ljus visa sig på norska kusten och Oksöys fyr siktas i väster. Med gryningen syns Grønningens fyr och inseglingen till Kristiansand. Då har vindhastigheten ökat till 13 – 15 m/s, men vågorna har minskat i lä av några öar och skepparn somnar gott av utmattning på sista slaget mot land. Med ca 100 m kvar till klipporna vaknar jag igen, känner paniken och slår ut och förbi fyren. Tack, min skyddsängel! Klarvaken kan jag nu slacka på skoten och njuta av inseglingen i avtagande vind. Efter 27 timmar från hamn till hamn är det total oreda i ruffen med bl a en nedrasad trålarlampa vars krossade glas täcker hela durken.

Hamnanläggningen var stängd för vintern och skulle öppna först dagen efter men det gick bra att betala hamnavgift och köpa is i små påsar för 20 norska kronor. Stadens badhus gav tillfälle till en skön dusch och i närbelägen affär handlades mat inför helgen. Redan vid åttatiden somnade skepparn trots att norska båtgrannar spelade "Nanne Grönvall" om och om igen på hög volym för att försöka överrösta en hårdrockskonsert vid kastellet tvärs över hamnen.

Nu är det lördag och efter 12 timmars sömn känns det bra att få städa, reparera och skölja saltet ur gårdagens kläder. Norska väder-rapporten lovar vindar mellan syd och ost i fem dagar och skepparn kastar loss och sträcker med bara kryssflock till en skyddad naturhamn i Romsvigen. Fest på burkfisk, öl och snaps. Det finns mycket att fira! Det känns bra att en av de svåra etapperna är avklarad. S/Y MURENA är väl förtöjd i alla riktningar och med vind som tjuer i riggen. Skönt, tryggt men ensamt. Sådana här stunder skall man dela med någon.

Söndag, sol och sydostlig vind. Det är Pingstdagen. Tala om hänryckning! Ingen lycka är dock beständig. Vinden ökar och blåser från alla håll. Ögonen går som på en tennismatch mellan verkligheten och sjökortet. Den som seglat efter norska sjökort, vet att det inte finns några färger som visar segelbart vatten utan endast djupsiffror: 1,3; 15; 85; 0,7; 13 och 4,2, allt i en följd. Mot eftermiddagen blåser det "liten kuling" (10 – 13 m/s) från VNV, d v s rakt emot. På rekommendation styr vi in i en fin och skyddad lagun där alla landförtöjningar är upptagna av helgfirande motorbåtsägare. En skyddad plats i lä ger möjlighet till ankring och full frihet. Morgonens fiske gav en torsk på ca fyra kilo. Den räckte gott till frosseri både till lunch och middag. Efter en lugn natt kommer vinden från ost igen och ger en fantastisk segling med saxade segel i den vackra skärgården på Sörlandet.

Med viss bävan närmar sig Lindesnes, Norges Kap Horn. Vinden avtar, vattnet är lätt krusigt utanför fyren, där vågorna i vinterstormar kan slå så högt att de går över fyren på 50 meters höjd. Nu kommer det istället en svag vind från

nord, vilket är det vanligaste här. Albin sätts i arbete och mot kvällen nås Listahavna efter en lång men trevlig dagsetapp. Här finns en välskött serviceanläggning, hamngrill, minilivs, el och vatten. Hamnavgift: 0 kr.

En vänlig fiskare skänker bort en fin torsk på morgonen, solen skiner och det blåser en svag sydlig vind. På sjökortet varnas: "DANGEROUS WAVES" med röd text, vilket speciellt gäller Siregrunden, ett utbrett grundområde med ca 5 meters djup, där atlantvågor kan dra in vid nordvästlig vind. Nu märker man bara lite oro i vattnet och S/Y MURENA kan slöra i lätt vind mot de höga landkonturerna i öster och in i den smala fjordöppningen till Rekefjord. Här står ett servicehus med dusch och toalett, som dock inte har kopplats in men en minimal lapp på dörren hänvisar till ett närbeläget torrdass. Byn är tyst och verkar nästan övergiven men två glada herrar kommer i bil och erbjuder skjuts till speceriaffär och bensinmack fem kilometer från hamnen.

Ännu en morgon med klart väder och helt utan vind, men i fjordmynningen ökar vinden från noll till 10 m/s på två sekunder. Det finns mycket att lära om kuster med höga berg. Äntligen segling om än kryss med rev i stor-seglet. Ett par timmar senare blir vind och vågor så besvärande att ett slag in mot land förlängs förbi Egersund och upp i det skyddade Nordsundet. Där hittas en skyddad vik, som erbjuder ankring helt i lä med två meters djup. På kvällen sjunger koltrasten och en liten bäck porlar i strandkanten. Då och då hörs ett förbipasserande tåg på väg mot Stavanger. Det är gott att veta att det kan lösa problem om vädret skulle hindra mig och jag skulle bli försenad till mötet med Christine där. Jag har dock en hel vecka på mig, så det borde gå. Vid en ensam brygga intill börjar en stig som leder till en torrtoa med fin utsikt mot Nordsundet där kulingen piskar vattnet i svart. Härligt att ligga kvar, bada i bäcken, läsa en bok och lösa korsord. Nu gäller det att samla krafter inför passagen förbi Jæren. Där är kusten låg, långgrund och stenig och helt oskyddad utan goda hamnar att ta skydd i.

Nästa morgon har vinden avtagit något och trots "liten kuling" blir det en fin kryss norrut. Vid tretiden börjar skepparn inse att det fortfarande är ganska långt kvar till att ta sig förbi Jæren. Hamnboken berättar om en liten fiskehamn, alldeles söder om Jærens fyr utan att ange något djup och det kan ju vara värt ett försök. Det skall finnas en enslinje men man kan bara se det nedre märket. Ekolodet visar stundtals två meter och alldeles intill ligger en fiskebåt uppspolad på revet. Vid piränden i Obrestad är det nästan två meter djupt men så trångt att det behövs fyra starka män för att vända båten med fören utåt. I resten av hamnen är det endast mellan en halv och en meter. Skönt att vara väl förtöjd men med skräckblandad oro för att vinden skall vrida på väst och blåsa rakt in i hamnen. Otåliga fiskare vankar omkring på kajen. De har inte kunnat fiska på flera dagar på grund av den hårda vinden, men lovar att i morgon skall vädret ändra sig och jag skall få fisk till frukost.

Vaknar tidigt nästa morgon och tittar ut. Men vad nu? Hamnen, land med hus och betande kor är borta! Var är jag? Men på andra sidan är kajen kvar. Dimma! Nu vankar även jag bland fiskargubbarna på kajen. Det är fullständigt otänkbart att ta sig ut i den smala rännan, förbi Jærens rev och möta tät båttrafik på väg till och från Tananger i sådan dimma. Vid tiotiden lättar dimman något och övre ensmärket som sitter på taket till en lada kan skönjas. S/Y MURENA smyger försiktigt ut medan alla fiskare stannar kvar i hamn. Nästan genast försvinner alla landkonturer och med bultande hjärta styr skepparn efter

kompassen till tillräckligt djup för att styra mot en punkt utanför Jærens fyr. Sikten varierar mellan 50 och 100 meter. Tur att det är vindstilla, men Albin dränker alla ljud från andra fartyg. Efter ett par timmar kommer äntligen en lätt vind från NV och dimman lättar något. Albin får vila och seglandet gör det möjligt att höra motorljud samtidigt som det går att hålla sig utanför leden i den bättre sikten. Gästhamnen i Tananger erbjuder en plats vid kaj, tio meter från dusch och toalett. För övrigt förekommer här fiske men den huvudsakliga näringen är offshore-verksamhet för oljeindustrin i Nordsjön. Här är det bara några minuters bussfärd till Stavangers flygplats, Sola. Nu är jag på plats! Nu kan Christine komma med flyget! En lyckosam segling gav nästan en veckas marginal. En njutbar dusch är värd hela hamnavgiften (50 NKR/dygn).

Fest på nykokade krabblor och vin för att fira framkomsten och en avklarad första etapp av sommarens äventyr i norska vatten.

Båten: S/Y MURENA II, modern koster L28 i mahogny på ek och ask. 28 fot och 36 m² segelarea. Fyra ton.

Motor: ALBIN O22, 12 värmländska hästar

Jollen: MURANDRA, Quicksilver gummibåt 2,3 m

Skeppar'n: Dick Westberg, då 68 år, Örebro

OCH nu ska Dick sälja denna fantastiska båt! Intresserade kan nå honom på e-postadress dick.westberg@tele2.se

Här fortsätter Åke Romnells jorden runt segling med Miss My

Det är söndag den 22 december och vi lämnar Philipsburg för att besöka även den franska delen av ön, där "huvudstaden" heter Marigot och ligger på nordsidan. Denna del av ön tillhör departementet Guadeloupe liksom St. Barth. Vi har en medvindstur utmed sydvästsidan förbi flygplatsen Juliana International Airport, som ligger på en landtunga till Simpson Bay Lagoon, en "insjö" där gränsen mellan holländska och franska delen går.

Vi anlöper Marigot utan problem. Vi upplever Marigot som stillsammare än Philipsburg – men vi märker att platsen är mycket franskinspirerad. Här hittar man små franska bistros, lyxiga boutiques

och naturligtvis franska caféer med fantastiska bakverk. Liksom de flesta öar i området har St. Martin en brokig historia med strider och slavhandel. Vi gnetar oss upp till Fort Louis, som är belägen på en höjd med milsvid utsikt över Marigot Bay. För att skydda Marigot mot inkräktare lät Louis XVI bygga fortet 1767.

Det är nu till största del raserat men ändå ett av St. Martins största historiska monument.

Det börjar närma sig jul och vi har ju en inbjudan att fira den på St. Barth. Vi tycker oss ha sett det viktigaste på St. Maarten/Martin så måndag 23e återvänder vi till Gustavia. För att få omväxling går vi norr om St. Martin och möter en frisk passad med grov sjö som betyder bidevindsegling. Ett par rejäla regnskurar piggar upp tillvaron innan vi glider in och ankrar på vårt vanliga ställe och vi får stanna på vår tidigare betalda veckoavgift. På kvällen är vi bjudna hem till Jean-Paul och hans fru Giselle. Familjen Brin och en hel del andra "radioter" är också med. En mysig afton!

Så är det då julafton. Vi får hjälp av Adolphe att ordna en kajplats för Miss My. Vi går in som en katt bland hermelinerna och förtöjer med fören mot kaj – alla andra ligger "stern to" – alltså akterförtöjda enligt Medelhavsmodell. Vi ligger inklämda mellan stora charterbåtar och ser faktiskt mindre ut än vi verkligen är. En "gubbe" i uniform – dock inte hamnkapten - kommer fram och anmärker på vårt sätt att förtöja. Han tycker att vi förstör det fina intrycket genom att vara avvikande. Jag försöker förklara varför vi inte vill ha vårt vindroder kraschat mot kajkanten. Vi skall dessutom ha gäster ombord och det blir säkert en mera "Merry Xmas" med fören emot. Vi vet inte om han accepterar eller förstår vår uppfattning, vi är ju enda båt med vindroder vid kaj. Hur som helst så lommar "gubben" iväg.

Framåt kvällen ordnar vi ett "julparty" ombord. Vi är summa 14 personer ombord och ingen vill sitta nere i kajutan. Det bjuds på "skumpa och pinnarmat". Stämningen förhöjs genom att det rullar en smula inne i hamnen. Så tar vi det lugnt en stund före nästa begivenhet, midnattsmässan i katolska kyrkan. Det är

en långgrandig historia med mycket trollande som vi okunniga uppfattar det. Höjdpunkten är när en präst bär in Jesusbarnet, en stor plastdocka, klockan 24 på natten. Det är hur som helst intressant att se hur julen kan firas i olika kristna samfund.

Efter mässan blir vi skjutsade av Adolph till årets evenemang, en dans- och festtillställning utomhus på en plats som heter Casserol (eller något liknande). Det är verkligen hålligång och stämningen kan gott och väl mäta sig med den i en svensk folkpark på den gamla goda tiden. Vi dansar till tonerna från ett lokalt band och faktiskt enda gången vi har dansat calypso till "Stilla natt".

Vi kommer tidigt till kojs på juldagsmorgonen och jag missar den avtalade kontakten med Lennart. Frampå dagen får vi besök av Åke, en göteborgare som är maskinchef ombord på lyxiga amerikanska motorkryssaren "Sun Dream". Åke har Kalles kaviar och några Vi-tidningar med sig som julklapp. Senare på juldagen fortsätter firandet med knytkalas på kajen. Vi har kul tillsammans med många seglare och annat "löst" folk, inklusive en massa ungar. Och naturligtvis mycket mat och dricka!

Annandag jul är sista dagen på St. Barth och lite småprylar behöver köpas eller fixas till. Det är en fin, solig dag så vi tar oss senare till stranden vid Casserol och badar. Det har varit en mycket trevlig tid på vår gamla svenskö, tack vare alla trevliga människor som tagit väl hand om oss. Det som ger ett något negativt intryck är att fransmännen generellt sett är så passiva när det gäller att ta vara på öns egna tillgångar. Man förlitar sig alltför mycket på att dollarturisterna ska vara bidragsgivarna som räddar ekonomin.

Vi säger "Au revoir" till ö-vännerna! Nevis nästa!

Gustavia – Guadeloupe

Det är fredag den 27 december. Vårt besök på svenskön St. Barth är tillända och vi ger oss av i gryningen. Vi siktar på Charlestown – huvudort på den lilla ön Nevis cirka 50 sjömil söderut. Passaden ligger fortfarande på hårt, men vi kan gå på västsidan av systerön St. Kitts. Turen är dock inte helt utan problem. Kortvågs-antennen, en sk dipol blåser sönder i en av de talrika regnskurarna och det blir blött inombords på styrbordssidan. Troligen en spricka i ankarboxen igen!

Vi anländer Charlestown efter 8 timmars segling, blöta och frusna. Inte precis vad vi hade förväntat oss av Karibien! Vi går upp till den lilla staden och klarerar in. Vi möter bara vänliga "värmlänningar". Inte heller krävs vi på någon hamnavgift. Tillbaka i båten börjar nästa fas, röjer ut i förpiken och förbereder för morgondagens plastarbete. Lördagen inleds med att laga antennen. Resultatet blir godkänt, jag får ett antal kontakter åt diverse håll. Så är det ankarboxen och även det jobbet går snabbt. Om det ger resultat vet vi ju inte ännu. Så vill vi ta oss en närmare titt på ön, varför vi knallar iland. Där möter oss taxichauffören George, som erbjuder en rundtur till ett pris av 35 US\$. Vi anser det orimligt dyrt och tar istället en promenad i staden. Efter någon timma träffar vi på George igen och nu har priset sjunkit till 15\$ så blir det en rundtur på 1½ timma, bland annat till Georges egen hemby. Det var väl värt priset.

Vi finner att Nevis är en vulkanö, mycket vacker och grönskande. På ön bor cirka 12 000 personer, till största delen mörkhyade och ättlingar till slavar på sockerplantagerna. De verkar vara flitiga och i motsats till St. Barth odlas här mycket frukt och grönsaker. Nevis är tillsammans med St. Kitts självständigt, engelsmännen var ju flotta nog att låta en del av sina gamla kolonier ta hand om sig själva. Denna önation ingår emellertid i det sk Commonwealth och George berättar att det händer att drottningen kommer på besök. Han hoppas på att turismen skall utvecklas mera och det finns tecken på att det är på gång. George är den enda taxichauffören vi ser under vårt korta besök, men han vill gärna

ha lite mera konkurrens bara turisterna kommer. Vi passar på att klarera ut redan på lördagen, så att vi skall vara redo för en tidig

avfärd på söndagen. Starten blir ändå fördröjd på grund av en långdragen radiotrafik på morgonen. Lennart är naturligtvis med, med perfekt hörbarhet och pratsam som vanligt. Dessutom är Jean-Paul från St. Barth, Håkan som är en svensk i Valparaiso och Doug, 76 år i Texas med.

Vår avsikt var att gå till Plymouth på Montserrat men vi kommer inte så långt. Motvinden är envis och vi får kryssa oss fram. När det mörknar vid 18-tiden är vi i höjd med Montserrats nordspets. Vi ser att det ligger några båtar inne i Old Road Bay, så vi antar att bukten erbjuder en lugn ankarplats och väljer att gå in där.

Vi märker att vi även idag fått in en del vatten på styrbords sida. F-n också! Men inte mycket att göra åt nu i mörkret. Vi ser inte mycket av ön, men anar en del hus ovanför bukten. Det skall bli tidig avgång imorgon!

Tidig revelj, som det var tänkt. Det är den 30 december och en lugn morgon efter en natt med regnskurar. Klockan är halv sju när vi går ut tillsammans med en belgisk båt. Nu hoppar vi över Portsmouth och går direkt till Deshaie's Bay på Guadeloupe. Vi vet att Alu Baba och norska Free ligger där, så vi anar att någon form av nyårsfirande är i faggorna.

Äntligen har vi en solig och varm dag och vi avverkar dagsetappen 36 sjömil utan problem. Nåväl – lite strul blir det då vi skall ankra, får jollelinan i propellern. Det innebär ett extra dopp, men vattnet är varmt, så ingen skada skedd. Som förmodat ligger Alu Baba och Free ankrade i bukten och vi blir genast inbjudna av "C-M" att fira nyår tillsammans.

Vi jollar iland och hittar gendarmeriet i utkanten av den lilla mysiga byn. De är inte nämnvärt intresserade, så vi finner så småningom "La Douane" (tullen) och klarerar in utan komplikationer. Vi har en lugn och skön kväll ute på bukten.

Guadeloupe är ett franskt departement som består av ett antal öar. Huvudön består egentligen av två öar, Basse-Terre och Grande-Terre, åtskilda av ett träskområde. Sett från en kartbild liknar gruppen en fjärlil. St. Barth och St. Martin, som vi nyss besökt, är också kommuner under samma departement och har var och en egen inofficiell flagga. Guadeloupe var faktiskt en svensk besittning 1813-1814. Karl XIII och hans efterkommande fick ön av Storbritannien som en form av kompensation för förluster som kunde drabba Sverige till följd av alliansen mot Napoleon. Den komplicerade affären avslutades redan 1814 då Frankrike genom freden i Paris fick tillbaka Guadeloupe och Sverige kompensades med 24 miljoner franc, som bildade en speciell fond och förmodligen utgjorde ett välkommet tillskott i statskassan.

Så är det nyårsafton. "Morgonpasset" med radion betyder kontakt med bland andra Lennart, Börje och Armi i Bålsta och Pelle Ståhl i Sollentuna. Nyårshälsningar förmedlas från och till släkt och bekanta. För att bekanta oss närmare med Guadeloupe tar vi bussen in till Pointe a Pitre som är ö-gruppens största stad.

Vi åker på en snirklande väg genom grönskande områden och förbi stora fält med sockerrörsodlingar. Point a Pitre blir tyvärr en besvikelse, jag blir bestulen på 120 F av en ficktjuv och direkt ur fickan. Dessutom försvinner spårlöst en plastkasse med inhandlad mat. Det är första gången det händer oss under turen. Vi blir dock en erfarenhet rikare, det gäller att hålla koll på läget!

Nyårsfirandet sker tillsammans med Alu Baba-gänget och besättningen på Free. Det blir ett rejält firande, en i Free's besättning är finne så vi inleder med finskt nyår. Därefter gemensamt svensk-norskt vid lokal tid klockan 19.00 och så småningom naturligtvis vid det lokala nyåret. Dessförinnan har vi grillparty på sandstranden åtföljt av fika, tårta, champagne. Pina colada, tillblandad i nyinköpt plasthink,

ombord på Free. C-M's söta flickvän Annika hade bakat tårta och hon underhåller med gitarrspel och skönsång. Killarna från Alu Baba är uppklädda i smoking och lackskor och när vi skiljs åt frampå natten lägger dom sig tillrätta för att sova ut på sandstranden.

Första dagen 1986 är en onsdag och full av regnskurar. Dagen ägnas åt diverse underhåll och tillsyn. Birgit tvättar på förmiddagen men torken vill inte infinna sig. Vi rör iland för att hämta vatten och gör även försök att laga lite skavanker på gummibåten. Vi köper jättegod hemlagad glass av en "Madame" i byn. Det är väl en chansning, men hittills har våra magar klarat av allting...

Så kollar vi in läget hos våra vänner från gårdagens festligheter. Smokingarna behöver besök hos kemtvätt, men för övrigt verkar allt vara bra. Free-gänget tänker sig en jorden-runttur så vi lär nog återse dom längre fram. Belgiska båten Lady II kommer in och de rekommenderar ett besök i Fort de France på Martinique.

Avsändare:
Laurinkostersällskapet
c/o Belinda Embjörns
Lundberg
Lindalsvägen 53A
135 50 Tyresö

Guadeloupe - Dominica

Tidig revej för avgång mot Iles des Saintes, en kort tur på 30 sjömil. Lite startstrul som vanligt, en tamp som hänger lös från en boj trasslar in sig i propellern. Det är snabbt avklarat och ett morgondopp är bara uppfriskande. Innan vi lämnar Deshaie stannar vi till och lämpar över två öl till ett par mörkhyade fiskargubbar och backar sedan in jollelinan i propellern. Mera morgondopp!!

Det är vackert väder men inte mycket till vind. Lady II motrar förbi oss nere vid Basse-Terre. Plötsligt kommer passaden friskande och vi går dikt bidevind de 7 sjömil över sundet mellan Guadeloupe och Iles des Saintes. Vi går in och ankrar på 14 meters djup i bukten vid Terre de Haut – den östra av öarna i gruppen. Vi behöver inte känna oss ensamma, en mängd segelbåtar ligger ankrade runt om.

Återigen har vi fått in vatten på styrbords-sida, samma historia som tidigare när vi fick in sjö över fördäck. Vi hittar ingen läcka, så det blir tätningsförsök lite på måfå. Rätt som det är blir det nog på rätt ställe. Vi jollar in till den lilla idylliska byn. Besök på poststationen och försöker hitta färskt bröd. Brödbutiken öppnar klockan 18.00. Vi är där trekvart senare och då är brödet slut! För att få lite tröst går vi in på Cock d'Or och beställer var sin Rom-punsch, som visar sig vara en stark rackare och inte den softa som vi tidigare avnjutit i Karibien. Olika seder och bruk råder på olika öar.

Fredagen den 3 januari lämnar vi Iles des Saintes med sikte på Prince Rupert Bay, Portsmouth, Dominica. Det är små dagshopp mellan öarna, men det tar ändå tid beroende på den friska och motiga vinden. Vi ankrar utanför Portsmouth på öns nordvästsida, i en vacker bukt med palmkantade stränder. Precis som vår

cruisingguide beskriver, så möts vi av ett gäng mörka grabbar som vill sälja sina tjänster. Även när vi lägger till med jollen vid bryggan är vi uppvaktade av ungdomar i olika åldrar. Det är tragiskt eftersom det bottnar i stor arbetslöshet på ön, som är en självständig republik sedan 1978. Dessförinnan var ön omväxlande en fransk och brittisk besittning. Dominica är en "svart" ö i flera bemärkelser, dels på grund av befolkningens ursprung och dels för att det är ett av de fattigaste länderna i Västindien. Huvuddelen av befolkningen är analfabeter.

Roy är den yngste av grabbarna som möter oss. Han berättar att han har försörjningsansvaret för sin mamma och flera syskon och att han kan hjälpa oss med det mesta. Vi förstår att det är stenhård konkurrens mellan grabbarna och att det enklaste är att "anställa" någon. Det blir Roy. Vi kommer överens med honom att han skall guida oss upp för Indian River imorgon. Så är det lördag och Roy kommer tidigt för att bevaka sina intressen. Vi sätter vår lilla utbordare på hans egenhändigt tillverkade träbåt och han är mäktigt stolt när vi på väg till Indian River passerar ett par av hans roende konkurrenter. Floden, som väl närmast kan betraktas som en å, grundar upp och vi fortsätter och rör någon kilometer uppåt. Namnet "Indian" kommer från att det ännu bor ättlingar till ursprungsfolket Karib-indianer lite längre inåt ön. Flodturen är en fin naturupplevelse med bland annat mangrovetrådets fantastiska rotsystem.

